

Slovo o kříži

27. 09. 2026 Hošťálková

Lubomír Čevela

Čtení: 1. Korintským 1,18-25, Jb 12,12-16

Písně: 707, 403, Spoj nás v jedno Pane, 406

Bratři a sestry,

dnešní slovo je založeno na již přečteném oddílu, především pak na verši 18:

Slovo o kříži je bláznovstvím těm, kdo jsou na cestě k záhubě; nám, kteří jdeme ke spáse, je mocí Boží. (1. Kor 1,18)

Minulý týden jsem dostal zvláštní otázku: „V jakém věkovém rozpětí jsou členové vašeho společenství?“ Odpověděl jsem něco v tom smyslu: „Nejmladší Esterka má asi rok a půl a nejstarší mají nejspíš kolem devadesáti. Jsme vícegenerační společenství.“ Později jsem zjistil, že to nebylo přesné, Esterka má už dva a půl.

Ale přesně jsem si uvědomil, že soužití tolika generací přináší určité napětí. Mladí by chtěli modernější písně a možná také trochu jiný způsob našich setkávání, starší zase očekávají zachování současného stavu. Výsledkem je kompromis.

Naši rozdílnost nemůžeme zjednodušit na pouhý generační problém. Každý z nás má svoji vlastní představu o Božím jednání a o Bohu samotném. V našem sboru se setkávají různé duchovní směry. Někteří z nás kladou největší důraz na správnou nauku, církevní řád a objektivní pravdu. Jiní na vnitřní obrácení, praktickou zbožnost a posvěcený život. Další staví dopředu duchovní prožitek, zmocnění Duchem Svatým a duchovní dary.

To vše je dobré, ale přináší to rozdělení. Už jsem ve sboru zaslechl věty o „tradičních“, kdy toto slovo bylo vyjádřeno s velkým despektem. Také jsem slyšel o „těch letničářích“, což asi také nebylo míněno nijak hezky. Nějak spolu vycházíme, ale pod povrchem to občas vře.

Podobné to bylo v korintském sboru kolem roku 50 po Kristu. Rozdílné přístupy k interpretaci evangelia vedly ke sporům, které nakonec hrozily rozdělením sboru. Připomeňme si, že Korint byl v té době bohatým přístavním městem v Řecku. Korintský sbor tvořili Židé, kteří přijali Krista, i bývalí pohané, mezi nimiž byli Řekové a Římané.

Pro obrácené Židy ve sboru byla klíčová tradice Starého zákona, kde se Bůh projevoval skrze mocné činy, zázraky a viditelná znamení. Část křesťanů z helénského prostředí zase měla tendenci chápat křesťanství jako určitý intelektuální směr nebo filozofickou školu.

Apoštol Pavel ve svém listu přivádí všechny znesvářené nikoli k teologické diskuzi, ale ke kříži.

Pro nás zde je kříž něco, co ke křesťanství neodlučitelně patří. Pro lidi v Pavlově době to byl popravčí nástroj, podobně jako pro nás například šibenice nebo gilotina. Byli na něm popravováni například vzbouřenci a uprchlí otroci. Šlo o jednu z nejkrutějších a nejpotupnějších forem poprav v antickém světě, zejména v římské říši.

Svědectví o „Kristově kříži“ nebylo ani pro jednu skupinu snadno přijatelné. Jméno Kristus znamená „pomazaný“, tedy Mesiáš. V židovském očekávání byl Mesiáš Bohem ustanoveným králem. Ukřižovaný člověk je poražený, ponížený a odsouzený. Pro židy proto představoval Mesiáš na kříži něco naprosto nemožného, lidem z helénské prostředí zase ukřižování Spasitele nedávalo smysl. Bůh ve své moudrosti neposlal ani očekávaného vítězného krále, ani učitele přinášejícího dokonalé poznání. Poslal svého Syna na kříž.

Asi by bylo dobré se zastavit nad otázkou. Jak dnes vlastně rozumíme slovu o Kristově kříži?

Tak jako v minulosti, někdo vyhledává hluboké duchovní zážitky a zjevení. Jiný se snaží všechno zdolat silou logiky a rozumu. Sám jsem prošel oběma těmito směry. Svědectví o Kristově kříži nám ale sděluje něco, co přesahuje naši touhu po duchovních zážitcích a logických konstrukcích. Slyšíme v něm bolest a ztrátu. Můžeme v něm také zaslechnout vítězství, záchranu a lásku.

Když si nyní položím otázku: „Co pro mě znamená Kristův kříž?“ je moje odpověď velice jednoduchá. Znamená pro mě úplné odpuštění a z toho vyplývající smíření s Bohem. Je základem, o který se opírá moje víra.

Kříž nám připomíná jednoduchou pravdu: Kristus na kříži zemřel za naše hříchy. Bohu se pak zalíbilo zachránit ty, kdo uvěří zvěsti o jeho Synu. O jeho Synu, který přijal smrt na kříži. To není projev Boží slabosti, ale Boží moci, která vede k naší záchraně.

Co s tím můžeme dělat?

Vlastně nic, jenom to přijmout. Je to podobné jako v tomto příběhu.

Jeden starší muž seděl doma u televize. Zazvonil telefon.

„Dobrý den, jsem právník vašeho strýce. Před lety emigroval do Kanady a nedávno zemřel bez vlastních potomků. Podle našich informací jste jeho dědicem.“

Muž se zamyslel. To bude nějaký podvodník, který se ze mě snaží vylákat peníze. Do telefonu řekl: „Nezlobte se, o vaše nabídky nemám zájem.“ A zavěsil.

Právník si povzdechl a obrátil se na svou sekretářku: „To už je dneska třetí, který mě odbyl. Prosím, najděte mi v seznamu možných dědiců dalšího.“

Slovo o kříži zní lidem mimo církve neuvěřitelně. Nám dal Bůh tu milost, že jsme tuto zvěst mohli přijmout. A je to právě Kristův kříž, který nás spojuje.

Přes naši rozdílnost.

Přes generační rozdíly.

Navzdory různosti učení, která jsme přijali.

Navzdory různým stupňům našeho duchovního vývoje.

Pokud zůstáváme v Něm a On v nás, pak nás naše rozdílnost nedokáže rozdělit.

Amen.